

A sebzettség tapasztalata ugyanakkor időben és térben lokalizálhatatlan: „A sebhelyet ne keresgélj. Először van a seb, aztán a helye”- olvashatjuk a *kollapszus* című versben, mely azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy még beforratlan, eleven, nyitott a seb. Ennek a fájó lüktetését érezhetjük a szerkezetben. A *kollapszus orv.* az összeomlás emlékműve, mely egybegyűjti a széthulló dolgokat, így mentve meg őket a feledéstől. Azonban, ismét Benjaminget idézve, „a megmentés mindig csak olyan dolgokon hajtható végre, amely a következő pillanatban már menthetetlenül elveszett”. A következő pillanat azonban már benne van a Mostban, ahogy ezt Benjamin és Erdély egyaránt tudta: „a katasztrófa nem a mindenkori előttünk álló, hanem a mindenkori adott”. Ezekkel a gondolatokkal némileg már elszakadtunk Müllner András interpretációjától, vagy inkább tovább folytattuk azt. A *Tükör a sötétséghez* ugyanis szintén egy nyitott mű, mely új kérdésirányokat vet fel, miközben vissza is vezet Erdély alapszövegéhez, melyet újraolvastat velünk. Ismét fel kell fedeznünk a *kollapszus orv.* értelmezésének végtelenségét, a benne megjelenő végállapot konstellációjára vonatkozóan, ahol csak egyetlen végső kérdés lehet legitim: „Még mindig vége van?”

